

איצרות

גליון שפועי מאיצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

בשער החמישים

שנה שלימה עברה מאז ראה אור הגליון הראשון. חמישים גליונות יצאו מתחת ידיו. לא פיללנו שנוכל... היינו כחולמים...
פעם חלמה מרת אדל, שאביה רבינו הקדוש אמר להגיע לאיזה בית, אך הבית מלא מתנגדים שנשבעים בשם כל היקר להם שלא יניחו לו להיכנס...
כשהגיע רבינו ואך פסע פסיעה אחת פנימה - המתנגדים שבפתח זזו הצידה; פסע עוד פסיעה - ושוב זזו המתנגדים שעל ידו...
כך קרה בכל צעד; שנייה קודם לכן לא היה לכך שום סיכוי, מחמת חרון המתנגדים, אבל שנייה לאחר הצעידה סרו המתנגדים העומדים בסמוך, וכן הלאה.
נענה ואמר רבי נתן: "יפה חלמה מרת אדל. כך הוא בכל ענייני רבינו; בטרם צועדים צעד אחד, כמעט בטוחים שזה לא יצליח, מרוב 'מניעות'. אך ברגע שעושים את הצעד - כל המפריעים זזים הצידה".
כך ממשיך קרה לנו. בהעדר כל גב כלכלי, בלי מערך הפצה ראוי לשמו, וללא שום סיכוי נראה לעין, פרצנו דרך לעולם הרחב, מתוך ידיעה כי צריך רק להעזי ולעשות עוד צעד ועוד צעד - וההפרעות זוזו מאליהן הצידה.
העורך

תפילה ועקשנות, בעקבות דוד ורות

שהרי זו כל מהותו של ספר תהילים אותו חיבר דוד המלך: הוא צעק ובכה, הודה ושר, ושוב ביקש והתפלל - שמישמיים יסייעו לו במלחמה הכבדה נגד היצר וחילותיו. כל הצעקות הנוכרות בספר זה, מגלה רבינו, מכוונות כנגד כוחות הרע הפועלים בלב האדם.
דוד המלך ידע היטב שכוחו של היצר גדול כל כך ש"אלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו אין יכול לו" (קדושין ל"ע"א); הוא ידע שפעמים רבות מסתאב האדם כל כך עד שאין לו אפילו התעוררות לשוב בתשובה.
אך מנגד הוא גילה את רצון ה' לסייע לכל אדם הבא לשוב, סיוע שבא לעורר את לב האדם שירצה לשוב. אלא שלשם כך דרושה התעוררות פעוטה מצד האדם, שלפחות ירצה בסיוע זה, שיבקש על כך שלב האבן שלו ימס וינקב עד שיחדרו דרכו קרני אור האמת.
את העצה הזאת הוא גנו בספר התהילים שלו; ברוח קודשו הוא ערך מזמורים שבהם גנוזות כל מצוקות הגוף והנפש שיעברו על כל אחד מישראל, והורה לנו את הדרך לזכות לקיום התורה: לבקש על זה בעצמו, שזוכה להתעורר לשוב ולקיים את התורה ושמן השמים יסייעו בידיו ללכת בדרכי ישרים - כך בליקוטי הלכות, קריאת שמע ה"ז.
"ובודאי" - מסיים שם רבי נתן - "היא עצה גדולה וקלה שהכל יכולין לקימה, כי יכולין לזכות לתשובה ולחיי עולם הבא על ידי הדיבור לבד".
זוהי מהותה של מגילה זו שאנו קוראים בחג השבועות לפני קריאת התורה; יש בה גם רמז לעקשנות הנדרשת בתפילה שכוז: עמידתה האיתנה של רות להתקרב ליהדות צריכה להיות לנו לסימן-דרך היאך להתעקש בתפילה, על אף כל הנפילות והדחיות; להתפלל ולחזור ולהתפלל מבלי להרפות.

ושוב אנו עומדים בשערי היום המופלא והנשגב, חג השבועות, היום בו נפתח "שער העליון מחמישים שערי בינה".
משער זה נשפע לישראל "שכל ודעת עליון" שמביא עמו "חסד עליון ורחמים גדולים" אשר על ידו נושעים מכל הצרות ומכל היסורים ונטהרים מכל הטומאות ומכל החטאים (ליקוטי מוהר"ן ח"א נ"ז-י).
מדי שנה בשנה חוזר ונפתח אותו צוהר עילאי; בכל שנה ניתן לזכות לקבל את התורה מחדש; לשוב מאותם 'מימי החסד' הנשפכים בעוז בימים אלו.
ומנגד, עומד היצר ומרפה ידיים: זכי איך מכיר את עצמך?! למה לך לנסות לקבל מחדש את העול הזה אחרי שאתה רואה שבפועל איך מסוגל לכך? אומנם אתה יודע מה מצפים ממך, אבל אין בידך את הכלים לקיים זאת; אתה כבר מושרש ונטוע ברוע מבלי יכולת להשתחרר ממנו. מה היא אם כן החכמה לשוב ולקבל פעם נוספת את העול כשאיך לך את היכולת לקיים זאת?!

חוקי. הלימוד היומי

יום	יום בחדש	מורה"ן	ליקוטי תפילות	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות היומי	הדף
שבת	סיון	ה"א	ה"א	ה"א	ה"א	סנהדרין
א	ב	מ.	מח	תקסא-תקסב	צב	
ב	ג	מז	מו	תקסג-תקסד	צג	
ג	ד	מא.	מז	תקסה-תקסו	צד	
ד	ה	מא:	מח	תקסז-תקסח	צה	
ה	ו	מב.	מט	תקסט-תקע	צו	
ו	ז	מב:	נ	תקעא-תקעב	צז	
ז	ח	מג.	נא	תקעג-תקעד	צח	

יום של הפצה

ה בסיון
לע"נ ר' מרדכי ב"ר ששון
ומרת סמרה בת מרים

יו"ל ע"י

**אוצרות
ברסלב**

02-9950000
Tel. 1-718-8552121

ת.ד. 50617 בית שמש
טל' במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066
ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל
braslav@actcom.net.il

הפצה למנויים ובתי כנסיות: 057-3100646
הנצחה, תרומות ופרסום: 057-3100693

"אי אפשר להיות איש ישראלי באמת ולעבוד אותו יתברך כראוי, כי אם על ידי עזות ועקשנות גדולה דקדושה; ועיקר קבלת התורה הוא רק על ידי זה, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה: 'מפני מה ניתנה תורה לישראל - מפני שהם עזין' ובזה תלוי כל עבודת איש הישראלי

מתחלה ועד סוף"
זוהי מהותה של מגילה זו שאנו קוראים בחג השבועות לפני קריאת התורה; יש בה גם רמז לעקשנות הנדרשת בתפילה שכוז: עמידתה האיתנה של רות להתקרב ליהדות צריכה להיות לנו לסימן-דרך היאך להתעקש בתפילה, על אף כל הנפילות והדחיות; להתפלל ולחזור ולהתפלל מבלי להרפות.
הלא כן מלמד אותנו רבי נתן: "אי אפשר להיות איש ישראלי באמת ולעבוד אותו יתברך כראוי, כי אם על ידי עזות ועקשנות גדולה דקדושה; ועיקר קבלת התורה הוא רק על ידי זה, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה: 'מפני מה ניתנה תורה לישראל - מפני שהם עזין' ובזה תלוי כל עבודת איש הישראלי מתחלה ועד סוף" (שם, ברכת המזון ד"ב).

מגילה זו מגוללת את השתלשלות התקרבותה של רות הגיורת, שהניחה את כל גדולתה ועושרה, והלכה אחר חמותה במסירות נפש ובעקשנות מופלאה כדי לקבל על עצמה את עול היהדות.
בסופה של מגילה זו נזכרת שלשלת יחוסו של דוד המלך אשר יום פטירתו חל בחג השבועות. ואכן, על שמו של צאצא נשגב זה שייצא ממנה - היא נקראת 'רות', כך אומרים חז"ל (בבא-בתרא י"ד ע"ב): "למה נקרא שמה רות? שייצא ממנה דוד שריוהו להקב"ה בשירות ותשבחות".
במגילה זו רומזים לנו אפוא, שכדי לזכות לקיום התורה, יש ללכת בדרכו של דוד המלך, שהירבה לצעוק ולהתפלל שיזכה לקיים את התורה.

טעם חדש במאכלי החלב של שבועות

זה עומק דברי חז"ל שאמרו כי ישנן שלוש מאות שישים וחמש מצוות 'לא תעשה' והן כנגד שלוש מאות שישים וחמש גידים (= כלי דם) שיש באדם, לאמור, שכאשר נוהרים שלא לעבור על אחת מהמצוות – הדם' הרוחני זורם בצורה הנכונה והמתאימה ומביא חיים לאדם, אך כשנכנעים לפיתויי היצר ועוברים ח"ו על אחד מהאיסורים – הרי הדם הרוחני פורץ את הגדרות שלו וזהו סכנה.

ומה קורה כששבים בתשובה? מה נעשה עם כל הדמים המיוותרים הללו שפרצו את המחסומים, האם הם יעלמו? לא ולא; 'דם נעכר ונעשה חלב' – הקדוש ברוך הוא הטביע באדם שהדמים המיוותרים, שהם טמאים ומזיקים, הופכים לחלב שהוא מזון וחיים לנפש, לתינוק.

כך קורה עם הדמים הרוחניים, שכאשר חוזרים בתשובה הם הופכים למזון רוחני לחיים חדשים, כמו שאמרו חז"ל, שעל ידי תשובה מאהבה – הזדונות הופכים לזכויות; כמו כן אמרו שאין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהן (גיטין מג ע"א).

שכן אחרי החטא, קשה כפליים להתקרב לה' ומי שעומד בניסיון הזה ובכל זאת חוזר בתשובה – בוודאי שכרו כפול והקירבה שלו לה' מכופלת, כאמור "לפום צערא אגרא" (אבות ה, כב).

נמצא שבדיעבד גם החטא מביא ליתר קירבה.

במקדש ביום הכיפורים, שהיה נהפך ללבן כאשר התכפרו עוונות ישראל.

החלב, שהוא בעצם דם שהלבין – כמו שכתוב בגמרא: 'דם נעכר ונעשה חלב' – מסמל את הטהרה שזכינו לה בשבועות, אחרי שהתנקינו כל ימי הספירה מחטאינו, כך שאנחנו ראויים לבוא בברית עם הקדוש ברוך הוא, כמו שאמרו חז"ל: "וביום התגוננו זה מתן תורה" (תענית פו ע"א)

במאמר הנוכחי שבליקוטי מוהר"ן אותו השמיע רבינו בחג השבועות, אנו מקבלים תוספת עומק בעניין זה.

מדוע החטאים מכונים 'דמים', האם הדם הוא דבר מזיק? הרי כל החיים שלנו תלויים בדם – 'כי הדם הוא הנפש' (דברים יב, ג).

התשובה היא, שאכן הדם נחוץ לחיינו, אך בתנאי שהוא זורם בקצב המתאים, בלחץ המתאים ובמינון הנכון. אבל כשתאי הדם מתרבים יותר מדי, כשהלחץ עולה או כשהדופק גובר – וזהו כבר סכנה לבריאות.

כך בורא העולם בחסדו נתן לנו התמודדויות וניסיונות כדי שנוכל לעמוד בהם ונקבל 'שכר' שמגיע לנו ושאינו 'לחם חסד'. נמצא שיצר הרע מביא לנו טובה גדולה. אבל אם אין אנו עומדים בניסיונות הללו, ואדרבא נמשכים אחר פיתויי היצר, אזי הוא נהפך לרועץ.

"הרשעים בעוונותיהם... נקראים אנשי דמים' כי שם"ה' לא תעשה' תלויים בשם"ה גידים ששם תהלוכות הדמים...

"בכך צריך להמתיק את הדמים האלה, היינו לתקן הלאוין שהם הגידון, ולהמשיך להם לבגונות, בבחינת דם נעכר ונעשה חלב."

"וזה 'בכל עת יהיו בגדיך לבנים' – בגדיך דייקא, להמשיך להם לבגונות."

(ליקוטי מוהר"ן ח"א כט)

מי לא אוכל מאכלי חלב בשבועות? אבל מי יודע את טעמו של המנהג הזה שהשתרש בכל קהילות ישראל עד שנעשה כמעט כסמלו של החג הקדוש?

בפוסקים מובאים מספר טעמים. נעסוק כעת בטעם שמביא המגן אברהם (שו"ע א"ח, תעד, ו):

בפסח אומנם יצאנו ממצרים, אך עדיין עלינו להיטהר ממי"ט שערי הטומאה שהיינו שקועים בהם שם. לשם כך ניתנו ימי הספירה, שניטהר מזוהמתנו וכך נהיה ראויים לקבלת התורה בשבועות.

על עם ישראל במצרים נאמר: "ואעבור עלייך והנך מתבוססת בדמיך" (יחזקאל טו). דם מסמל חטא וטומאה, לכן רשעים מכונים 'אנשי דמים' (תהילים נה).

מאידך, הצבע הלבן מורה על תשובה וטהרה, כמו שכתוב: "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו אם יאדימו כתולע כצמר יהיו" (ישעיהו א). זו הסיבה שהיו קושרים חוט אדום

החסיד המופלא רבי שמשון ברסקי

תפילתו של רבי שמשון, היתה פירוש מוחשי לדברי רבינו על התפילה שהיא בבחינת "מיינ מתיקין" (ליקוטי מוהר"ן ח"א ג). עומד היה מול הכותל הצפוני בקלויז, ליד החלון המשקף אל ציון רבינו, אינו זע כמעט, אך לבו בוער ברשפי שלהבת וקולו החרישי משתפך במתיקות שלא מעלמא דרין. אחד החסידים שהציץ פעם מבעד לחלון, נבהל ממראה עיניו: פניו של רבי שמשון היו אדומות ולוחטות, ושטופות בדמע...

ביום א בסיון שנת תרצ"ה, עלתה נשמתו למרומים. הוא נטמן באומן, סמוך ונראה לציוניהם של רבי נפתלי תלמיד רבינו, רבי נחמן מטולטשין ובנו רבי אברהם, ועוד מגדולי חסידיו ברסלב.

(כיום 'העצות המבוארות' בלשה"ק) באידיש, שפה שהיתה מובנת לפשוטי העם. אך לא רק להם ייעד את ספרו - "אפילו הגדולים ובקיאים מאד בחכמת התורה", כותב הוא בהקדמה, "אם יעיינו בהליקוטי-עצות הזה ובביאורו באמת ובתמימות כראוי - בודאי יתחדשו ויתעוררו ליראת ה' ולשמירת מצוותיו".

דגש מיוחד שם רבי שמשון על עבודת ה' פנימית: אמונה וביטחון, תפילה בנעימות ובחיות, ובהתבוננות בדעת הצדיק.

באחד ממכתביו לבנו ר' נתן שהתגורר בלובלין, אנו מוציאים אותו כותב: "נראה לעניות דעתי, כי זה שנמצאים במדינתך דורשים ומשתוקקים דייקא לאלו הליקוטי הלכות שקשה למוצאים (- החלקים שהיו נדירים אז, מחלק ב והלאה), זה מעשה היצר הרע הרוצה לרחק ולדחות מלעסוק באלו הליקוטי הלכות הנמצאים בנקל, כי באמת על ידי הליקוטי מוהר"ן הקדוש, ועל ידי הליקוטי הלכות אורח-חיים חלק א', אם ילמדו בו באמת, לעשות ולקיים - יכולין להיות צדיק גמור באמת".

כאותו לפיד אש המבעיר את כל סביבותיו, היה מבקר לפרקים בערים שונות שבהן התעורר צימאון לדעת הצדיק, ומרווח נפשות בדברי אמת ואמונה. נסיעות רבות ערך לפולין, בראותו את הכמיהה האדירה לדבר רבינו. בכל מקום בואו, השאיר אחריו מקורבים נלהבים המקושרים בעבותות אהבה לצדיק ולדעת קודשו.

נולד בשנת תרל"ד לאביו ר' ישראל מנדל, בנו של רבי שמשון מהיער, ולאמו בת ר' אפרים, בנה של מרת שרה בת רבינו הקדוש.

מבקש אמת היה בכל מאודו. בימי נעוריו זכה להסתופף בצלו של החסיד הנלהב רבי משה ברסלבר תלמידו המובהק של רבי נתן, והוא אשר הביאו לפני ולפנים, הטעימו מניקה של תורת רבינו, ומסר לו שיחות וסיפורים המלהיבים את לב שומעיהם לעבודת ה' יתברך, אותם שמע מפי מוהר"ת.

באותה תקופה שהה במחיצת רבי משה, החסיד רבי ישראל קרדנור; וכך זכו שני החסידים הצעירים, שידידות אמיצה נקשרה ביניהם, לשתות מבארו של תלמיד מובהק זה את מימי הנחל נובע, וברבות הימים - להפיצם על פני תבל.

הרגש עמוק ומופלא היה לרבי שמשון בכל דיבור מדברי רבינו. כשהיה לומד ברבים בספרי רבינו, היו השומעים שותים בצמא את דבריו שנאמרו בהן ובנעימות; כיאה לתורתו של רבינו, התאימם לגדולים וקטנים כאחד. בקרב בני חבורתו באומן, נראו בעלי-מלאכה שתפילתם המתונה והמשתפכת היתה כשל צדיקים מופלגים, והכרת פניהם העידה על אמונתם האיתנה בבוראם.

רצון עז יקד בקרבנו, להגיש את דברי רבינו לכל שכבות הציבור; לשם כך כתב את ספרו 'ליקוטי עצות המבואר'

'ספירה' לפני קבלת התורה
— כדי להפנים שימינו ספורים...

(עפ"י ליקוטי הלכות, פיקוד ד)

והוא אחו בידי וקירבני

אותה ראה בחלום – אך לשוא, את האברך הזה לא פגש מעולם...

כ"ב באלול שנת תקס"ב היה היום ההיסטורי, בו הגיע מוהרנ"ת לראשונה לחסות בצל כנפי רבינו הקדוש בעיר ברסלב.

רק הבחין מוהרנ"ת בפניו הקדושות של רבינו, ואימה ופחד ויראה גדולה עד מאד נפלו עליו. הוא זיהה מיד שזהו אותו אברך מיסטורי שחיוק אותו באותו חלום נורא, בו ניסה לטפס על הסולם.

אך ככל שהתקדמה השיחה ביניהם, גם אצל מוהרנ"ת עלו ובאו אותן מחשבות שהציקו לרבי מיכל; היראה שתקפה אותו בעת שנכנס לרבינו, הלכה ונמוגה ככל שהתקדמה השיחה ביניהם.

גם מוהרנ"ת, ללא שידע על הסיפור עם רבי מיכל, התחיל להרהר אודות דברי הגמרא, כשהוא מאשים את עצמו שאולי הוא בבחינת 'עם הארץ'...

והנה פותח רבינו את פיו הקדוש ומספר שלשה סיפורים, כשהסיפור השלישי הוא הסיפור עם רבי מיכל מזולוטשוב – – –

רבי נתן עומד ומשתומם כיצד הסיפור קולע בדיוק למצבו עתה; ופלא על פלא – תוך כדי הסיפור אחוז רבינו הקדוש בידיו של מוהרנ"ת כשהוא מצטט את דברי הבעש"ט: "מיכלה וכי אתה עם הארץ?!..."

מרגע זה ידע מוהרנ"ת בכירור, שהגיע אל צדיק כזה שקורא את מחשבותיו ויודע את כל אשר נעשה אתו.

יתכן שסיפור זה מרומז בדבריו הנלהבים אשר כתב בתחילת ספרו "ימי מוהרנ"ת":

"בשנת תקס"ב בחודש אלול זכיתי להתקרב לאדמו"ר הקדוש והנורא הרב האמת מוהר"ן זצוק"ל, והוא אחו בידי וקירבני ברחמי המרובים ונשא אותי כאשר ישא האומן את היונק..."

וקורא לו:

"מיכלה וכי אתה עם הארץ?!..."

מעתה ברור היה לו לרבי מיכל, כי כל מחשבותיו גלויים וידועים לפני רבו.

שנים רבות לאחר מכן, ובעיר בארדיטשוב מתייסר לו קשות אברך שמחפש את דרכו לאבינו שבשמים. לאברך הזה קוראים ר' נתן, מי שעתידי לימים להיות תלמידו המובהק של רבינו הקדוש – הלא הוא מוהרנ"ת.

בעת חיפושיו אחר האמת הוא נרדם בעזרת הנשים שבבית המדרש, ובחלומו רואה הוא את עצמו מנסה לעלות כמעלה סולם גבוה; הוא עולה שלב אחר שלב כשלתפע הוא מאבד את כוחו, מועד ונופל על הריצפה. הוא מנסה שוב ושוב להעפיל – וכל פעם הנפילה הזקה יותר. הוא כבר מגיע לראש הסולם, והנה הוא נופל שוב, אבריו שבורים ורצוצים, והוא כמעט מתייאש.

בעודו שוכב כך, שבור ורצוצין, הוא רואה לפתע לנגד עיניו דמות בלתי מוכרת; אברך צעיר בעל פנים מאירות שמקרינות קדושה אין סופית, והוא קורא לו: "דראפע זיך און האלט זיך!" כלומר: המשך לטפס, אך אחוז עצמך והחזק היטב שלא תיפול!

ר' נתן נייעור מחלומו, מנסה לאתר מי היא אותה הדמות

אימה ופחד נפלו על רבי יחיאל מיכל מזולוטשוב, עת דרכו רגליו לראשונה בהיכלו של מורו ורבו הבעל-שם-טוב; ארכובותיו דא לרא נקשו וכל כולו אומר "מורא רבך כמורא שמים"; היראה היתה כל כך גדולה עד שהוא התקשה לעמוד על רגליו.

לאחר ששהה זמן-מה אצל רבו והתחיל לשמוע תורה מפיו, התחיל המגיד מזולוטשוב להרגיש כי היראה הולכת ונמוגה. הוא הצטער על כך, ובאחת ההזדמנויות בהן עמד לפני הבעל-שם-טוב, כשנוכח שוב כיצד הפחד והיראה מפנים את מקומם – התחיל לערוך חשבון נפש, ועד מהרה נזכר במאמר הגמרא (סנהדרין נב ע"ב):

"למה תלמיד חכם דומה לפני עם הארץ? בתחילה דומה לקיתון של זהב, (מהדר בכבודו מכיוון שהוא יקר בעיניו – ע"פ רש"י); סיפר הימנו - דומה לקיתון של כסף; נהנה ממנו - דומה לקיתון של חרש. כיון שגשבר - שוב אין לו תקנה."

המגיד הזדהה עם כל מילה של המאמר; הוא חש כיצד הוא, ה'עם הארץ', עומד לפני רבו הבעש"ט, שבתחילה היה חשוב בעיניו עד שלא יכול היה לעמוד על רגליו – ועתה היראה הזאת פוחתת והולכת.

עודו שקוע בדברי הגמרא, כשפתאום הוא מרגיש יד קדושה אוחת בזרועו. הוא מרים את עיניו, ולתדהמתו רואה הוא את הבעש"ט בכבודו ובעצמו אוחו בידו

השבוע לפני...

השבוע לפני 101 שנה

כ"ז באייר שנת תרס"ט – לקראת מתן תורה

בשנות התר"ס המאוחרות, בעקבות התקרבותו של רבי יצחק ברייטר לחסידות ברסלב, החלה ברסלב להכות שרשים רבים באדמת פולניה. ותיקי החסידים עמדו נפעמים נוכח המתרחש לנגד עיניהם – "גדולים מעשי ה', מי האמין לשמוענו, שבתוקף 'הסתרה שבתוך הסתרה' שבמדעינתו יתקרבו לאדמו"ר הקדוש זצוק"ל בפולין נפשות יקות, לומדים, מופלגי-תורה, ראי ה' - ועוסקים בהדעת הקדוש של רבינו זצ"ל ומפיצים מעייתותיו חוצה" (רבי אלטר מטפליק - שארית ישראל, לב).

הצעירים שהתקרבו זה עתה, שאבו עידוד מתמיד מן המכתבים הרבים שהריצו אליהם גדולי החסידים, כר' דוד צבי ד'שיבקקה (שעוד זכה להכיר את מוהרנ"ת), רבי אברהם ב"ר נחמן (מחבר הספר 'ביאור הליקוטים'), ר' שמשון ברסקי (ראה אודותיו בגליון זה, במדור דורות), ר' ישראל קרדוני ועוד.

לפנינו מספר קטעים מתוך מכתב שכתב החסיד הדגול רבי אליקים ע'צל ל'ויב'ק'נה, למקורבים החדשים שבפולניה.

"הגני נעתי לבקשתם שהפצית לשמוע אמרי פי ומכתב אצבעותי - הגם כי ידעתי כי בער אנכי מאיש לידע תמות כל נפש מנפשותם, עד שאוכל להשיב נפשם לאיתנם מכל תחלואיהם מהחצים אשר ידה בהם המלך-אכור בחמתו - אף על פי כן לא אמנע הטוב מבעלי בהיות לא' ידי לעשותו, כי בכלל - כל הנפשות הם אחת, ומעצמי א'ב'נה גם לאנשים נערכי. והכל ככה הריפא נפשות כל דור, הוא השלישי, הוא המשיביר לכל עם הארץ".
במכתב מכתב ר' ענצל את המשמעות העמוקה של ספירת-העומר, ובתוכו הוא שזור פנינים נפלאות מכות מדרשה של ברסלב, שאותן שמע מותיקי החסידים.

"שמעתי מר' ישראל ז"ל מקארדאן, כמדומה לי ששמע מר' משה ז"ל בראסלעוויר, כי כל אחד יש לו דרך מיוחדת לתקן נשמתו, כפי שורש נשמתו בכל הגלגולים - זה בתורה וזה בתפילה וזה בצדקה וכיוצא; וכשהוא מוכך כל המ"ט שערים - על ידי זה בא לתשובה של ה' יתברך, שהוא שער התמישים. עיין בהתורה 'תהלים מסוגל לתשובה' (ליקוטי מוהר"ן ח"ב עג) ותבין.

"וזה התחוקות נפלא לעינינו, שאף על פי שרואים שפועל מעט בעבודתו ובספירתו - אף על פי כן הוא פועל הרבה למעלה, שעל ידי זה הוא מעורר התשובה של ה' יתברך, כי 'באתערותא דלתתא אתער לעילא', וה' יתברך נצחן גדול והוא בודאי יתקן הכל.

"המ"ט שערי תשובה כלולים מכל נשמות ישראל כדוע, על כן אין יכולים להשיג כל המ"ט שערי תשובה - עד שיבאו לתשובתו של ה' יתברך - כי אם על ידי התחברות חברים, כמו שאמר רבי שמעון בן יוחאי (זוהר נשא קכח, א): א'ב'נה בחביבותא תליא; ואמר אחד מאנ"ש: 'אנך - ראשי תיבות: אנשי נחל יובע. ועל ידי זה נכל לבא לשכל המולל שהוא הצדיק, שהוא משיג תשובתו של ה' יתברך בעצמו, ועל ידי זה בודאי נובה לתשובה.

"וזה אנו לומדים בשבת האחרון פירק 'ענו חכמים' שבו כל המ"ח דברים שהתורה נקנית בהם, והוא הקדמה לקבלת התורה. ואמר מוהרנ"ת ז"ל, כי המ"ח דברים הם כנגד המ"ט ימי הספירה, והמדה המ"ט היא תפילה. ואחד מהמ"ח דברים הוא דיבוק חברים - 'כפולחן התלמידים' (גדולי אמונה, צ).

לחידודא

חידה מס' 52

איך כינה רבינו הקדוש את שיר ה'אקדמות'?

הפתרון לחידה מספר 51

לאיזה קבר פחדו להיכנס עד שנכנס אליו רבינו?

קבר ה'ינוקא'

(חיי מוהר"ן, נסיעתו לא"י, קלח).

זכה בהגרלה לחידה מס' 50

ניסים ביטון, טבריה.

בזכות קניה בסך 50 ₪, בחנות ספרים 'ברסלב' רחוב מאה שערים 110 ירושלים

שאלה:

מהי למעשה 'קבלת התורה' שאנו מכינים את עצמנו אליה?

תשובת הרב יצחק אנשין:

זה ברור שיזאת התורה לא תהא מוחלפת ואין אנו מקבלים שום תורה חדשה. אבל גם זה ברור, כי התורה הקדושה והמצוות הן לא המטרה שאנו רוצים להשיג, אלא האמצעי להידיבך בה. כי העיקר הוא מה שאפשר לזכות על ידי התורה הקדושה והמצוות, והיא: להשיג את השם יתברך, דהיינו לזכות לאמונה זכה וברורה יותר ויותר.

שכן, להשיג אותו – אין שום בריה יכולה, כי השם יתברך מרום מכל הגבראים, ניתן רק להשיג אותו יתברך מתוך אמונה שלימה יותר; שנראה את השגחתו יתברך ונאמין בו כאילו אנו רואים אותו בעינינו. אמונה כזאת אפשר להשיג רק על ידי התורה והמצוות, כמאמר הכתוב: "כל מצוותיך אמונה" (תהילים קט).

שהרי כל תכליתנו בעולם הוא להשיג אותו יתברך, ככתוב בוהר הקדוש שכל מטרת הבריאה היא "בגין שישתמודעון ליה" – שיכירו אותו יתברך; וכדברי מוהר"ת בליקוטי הלכות: (ניקין, ד, ב) על בריאת האדם, ש"ירק בשביל זה נברא, ואין שום תכלית אחר חוץ מזה". היינו בשביל להשיג אותו יתברך.

בכדי להגיע להשגה זו, מגלה רבינו הקדוש, נוקקים אנו לרבי וצדיק גדול מאד מאד, שהוא הרופא הגדול ביותר היודע דרכים וסיבובים – דהיינו תורה, דיבורים ודעת כאלה – שעל ידם יוכל להאיר בנו את ההשגה הזאת, כי ככל שהחולה גדול ביותר – הוא צריך רופא גדול יותר.

רבינו הקדוש מורה לנו:

א. שצריך "להחיות את החכמה תתאה" שהיא התורה הקדושה, על ידי שמחה עם המצוות, ושעיקר התגלות שמחת המצוות היא בשלושת הרגלים.

ב. שצריך "להפריד את החכמה תתאה, דהיינו המלכות דקדושה, מהמלכות דסטרא אחרא" (עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"א ל).

כפי שמבאר מוהר"ת, ספירת המלכות היא כידוע הספירה הנמוכה ביותר, ועליה נאמר "רגליה יורדות מות" (משלי ה, ה). לכן יש 'אחיזה' לסיטרא-אחרא במלכות דקדושה, היינו בתורה ובמצוות – ומכאן כל ההפרעות שיש לכל אדם הרועה להתקרב לתורה ולמצוות, וזוהי סיבת המלחמה הגדולה שהוא עובר, שהיצר מבלבל אותו כפי דעתו ושכלו.

את כל זה מתקן הצדיק הגדול, רופא הנפשות, שלא רק עוסק בתיקונו אלא גם סובל צער רב מאתנו, אף מתפילתנו המשתפכת...

וכל כך למה? כי בדרך כלל תפילתנו, גם אם היא מתוך הלב באמת ובדמעות שלישי, הריה נובעת מכך שאנו מרגישים את ריחוקנו מהקדושה – ועל כך נשבר לבנו ואנו שופכין ליבנו לפניו יתברך. תפילה כזאת באה מעצבות שהיצר גורם לנו ברוב 'תוכחתנו'.

אך השי"ת שונא עצבות; וכדברי רבינו הקדוש ביספר המידות, שתפילה מתוך שמחה, היא עריבה ומתוקה להשי"ת.

זה אחד הטעמים לכך שמניפים את עומר השעורים, דבר הבא לרמוז שכל 'שערה' קדושה שאנו מביאים לה – יקרה וחשובה אצלו יתברך לאין שיעור ולאין ערך, וכי כל שבירות הלב שיש לנו מכל מיני עבירות שלנו, אינן שוות כלל וכלל לערכה הגבוה של כל 'שערה' דקדושה; וכולן בטלים ומבוטלים כנגדה.

שכן כל שערה קדושה – תזוהה חיובית הכי קטנה שלנו בעבודת ה' – נובעת מנשמתנו שהיא חלק אלוך ממעל, ומבחינה זו הקשר והאהבה של השי"ת אלינו הוא בלי גבול; והרי "על כל פשעים תכסה אהבה" (משלי י, יב).

אלה הם ה'סיבובים' הנפלאים שהצדיק הגדול מסבב איתנו – להחדיר את הדעת הקדושה הזאת במוחנו, ועל ידי נוכח שתפילתנו תהיה מתוך שמחה ומרוב כיסופים דקדושה, בבחינת "בכיח מחמת שמחה" (ליקוטי מוהר"ן ח"א קעח). בכי מתוך כיסופים להגיע לעוד שערה ועוד שערה קדושה, שעל כך נאמר בשיר השירים: "שערך כעדר העיזים", ועל ידי נוכח לשמחת המצוות והלחות אמיתית דקדושה.

"וְיִאָּלֶה תּוֹלְדֹת אֶהְרֵן וּמִזְשֶׁה" (ויקרא ג, א)

"אינו מוזכר אלא בני אהרן ונקראו תולדות משה... שכל המלמד את בן חבירו תורה... כאילו ילדו" (רש"י)

כשם שמצווה על כל אדם להוליד בנים, כך מצווה עליו להכניס בבניו ובתלמידיו דעת תורה.

עיקר מעלתו של האדם על הבהמה היא הדעת, שיועד ומכיר את בוראו. לכן, כל עוד בני האדם אינם יודעים את ה' – הרי הם כבעלי חיים בצורת אדם, כמו שאמרו חז"ל על הגויים: "אתם קרויין אדם ואין עובדי כוכבים קרויין אדם" (יבמות סא ע"א).

מי שמקרב בני אדם לה' הוא מקיים אפוא את המצווה של "פרו ורבו ומלאו את הארץ" – שהארץ תהיה מלאה מ'בני-אדם', כלומר מבעלי-דעת.

לפיכך אמרו חז"ל (סנהדרין יט ע"א) "שכל המלמד את בן חבירו תורה כאילו ילדו" שכן קודם שלמד תורה לא היה נחשב ל'אדם' ורק זה שלימדו תורה עשה ממנו אדם וכאילו ילדו.

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"ב ז)

"וְיִאָּתֶהּ הַפְּקֹדֶת אֶת הַלְוִיִּם" (שם א, ג)

"לשון מינוי ושררה על דבר שהוא ממונה עליו" (רש"י)

כשהציבור שטוף בתאוות אכילה, הוא גורם לכך שיתמנו עליו מנהיגים שאינם הגונים.

מדוע? כי כשאוכלים בדרך ארץ ובקדושה – השולחן הוא 'שולחן מלכים', כמו שאמרו חז"ל שהי"ן (התה) שהיה סביב השולחן שבבית המקדש רומז למלכות דוד (יומא עב ע"ב).

אך כשאוכלים שלא בקדושה, המלכות נופלת לידי אנשים לא הגונים שמשתלטים על הציבור וכך מתקיים הפסוק בישעיהו (מו, יא) "והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה" – כאשר שטופים בתאוות אכילה – "המה רועים לא ידעו הבין" – כי אז רועי הדור אינם הגונים.

כשמקדשים את האכילה זוכים למנהיגים כשרים, כמו שכתוב (משלי, יט, כג) ו"שִׁבְעֵץ יְלִין" – כשאוכלים רק כדי שובע ולא יותר – "בל יפקד רע" – אין שום פקידות ושררה לרע.

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"א סז)

דורצדיקים
החידושי ופני השמחה

חוויה עם נשמה

ההרשמה למגוון מסלולי הקיץ של דרך צדיקים בעיצומה. התקשרו עכשיו!

תשלום: רח"ב בית ישראל 38 בני ברק. רח"ב רבי עקיבא 62
02-5410100 (ארצי)

בעת צרה, בשעת מצוקה. גם בעת שמחה ובכל זמן

מוקד הישועות
1-800-255-522
24 שעות במממה

להעברת בקשות לתפילה ולהזדקקתנו בקברו של רבי נחמן מברסלב באומן

לישועה והצלחה. לרווחת ופריחתם. לרפואה למקסה לילד. לנחת ושמחת חיים

המפיעים

<p>הרה"ח ר' שמשון ברסקי שליט"א תרם והפיץ 1000 גליונות לענין זקנו הרה"ח ר' שמשון ב"ר ישראל מנדל ברסקי זצ"ל נלב"ע א"סין תרצ"ה ולענין אביו ר' נתן ב"ר שמשון זצ"ל ולענין אמו מרת סאבע' ב"ר חנוך ע"ה</p>	<p>הרה"ר אהרן מייער הי"ו בן הרה"ר שלמה מייער הי"ו חתן הרה"ר בנימין שמואל רייס הי"ו תרם והפיץ 5000 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבת שתחי'</p>	<p>הרה"ר גדליה נחמן הי"ו תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת אירוסיו הבן נתן שיחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רב נחת דקדושה</p>	<p>הרה"ר מנחם הרמן הי"ו ומחותנו הרה"ר דוד יעקב גולדשטיין הי"ו תרמו והפיצו 1500 גליונות לכבוד שמחת הולדת הנכד נחמן שיחי' בן הרה"ר יעקב משה הרמן הי"ו זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו להם לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>הרה"ר חיים שמואל גשטטר הי"ו תרם והפיץ 1000 גליונות להצלחה ברוחניות ובגשמיות</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו להתברך בכל מילי דמיטב</p>	<p>הרה"ר יהודה צבי בן מילכה אסתר בת רחל תרמו והפיצו 1500 גליונות לבראות איתנה ולהצלחה בכל מעשה ידיהם</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו להם להתברך בכל מילי דמיטב</p>	<p>הרה"ר דוד מיזשטין הי"ו תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת הולדת הבן שתחי' שיחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רב נחת דקדושה</p>	<p>הרה"ר משה נפתלי גייטאן הי"ו תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת הולדת הבת שתחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רב נחת דקדושה</p>
---	--	--	--	---	---	--	--

זמות עולם בהפצת האוצרות

מזל טבא
ברכותינו הלבבית לידידונו ברוך הכישרון, עט סופר מהיר, מהדר ומפאר את אוצרות רביה"ק מוהר"ן זיע"א, ה"ה הרה"ר נתן אנשין הי"ו עורך 'אוצרות' לרגל ארוסי בנו שלמה יצחק שיחי' עב"ת הרב נחמן נתן וויניטוק שליט"א יתן ה' יוזכה לראות ברכה במעשי ידיו מתוך בריות גופא ונהורא מעליא, עדי ביאג'צ' בב"א.

אוצרות ברסלב